

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 523: Có Thể Thấy Ngày Nay Muốn Bù Đắp Nhân Tâm, Văn Hòi Thế Vận, Chỉ Có Hoàng Dương Phật Pháp, Vì Đó Chính Là Phương Thuốc Đúng Bệnh Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 045)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Có thể thấy ngày nay muốn bù đắp nhân tâm, văn hòi thế vận, chỉ có hoàng dương Phật pháp, vì đó chính là phương thuốc đúng bệnh vậy.】

Con người ở thế gian hiện nay, mỗi người đều tự cho mình là đúng, không ai chịu phục ai, đây chính là “đấu tranh kiên cố”. Trong Tăng đoàn cũng như vậy, nếu trong Tăng đoàn mà không phải như thế này, thì điều Phật giảng về “đấu tranh kiên cố” sẽ không thông rồi. Bất luận là đoàn thể thế pháp, Phật pháp, cho đến các tôn giáo khác, không có nơi nào là không “đấu tranh kiên cố”. Nguyên nhân của đấu tranh kiên cố, chỗ này giảng rất hay: khởi nguồn từ chấp trước; chấp trước, phân biệt, ngã kiến, đây chính là cội nguồn của đấu tranh kiên cố. Trị căn bệnh này, đích xác là ngoài Đại thừa Phật pháp ra, thì không còn tìm đâu ra phương thuốc hay có thể chữa bệnh được nữa, tìm không ra đâu. Ngày nay chúng ta muốn cứu văn thế vận, thì phải bắt đầu làm từ đâu? Nhất định phải từ việc cải chính những quan niệm sai lầm của con người nói chung, phải bắt tay vào từ chỗ này.

Sửa đổi quan niệm sai lầm của con người thì chỉ có Đại thừa Phật pháp, nhưng Đại thừa Phật pháp không nằm ở lời nói suông, mà phải ở sự thực hành, chính bản thân bạn phải làm cho được, sau đó nói ra, người khác mới tin. Bạn biết nói mà không làm được, người ta ở bên cạnh sẽ châm biếm bạn, không tin tưởng, không những không tin, mà còn chụp cho bạn một cái mũ: Kẻ lừa đảo!. Lừa gạt để mưu cầu danh văn lợi dưỡng, nói thì hay lắm, nhưng bản thân ông ta làm lại là một nẻo khác; Đại thừa Phật pháp ngày nay là thứ tốt lành đến như vậy, vì sao không thể hoàng dương? Vì sao không thể giúp ích cho người đời?. Do đây có thể thấy, chúng ta đã không làm tròn trách nhiệm, trách nhiệm này là

trách nhiệm của tứ chúng đệ tử. Người xuất gia phải y giáo phụng hành, đệ tử Phật tại gia cũng phải y giáo phụng hành, tất cả chúng ta hãy làm một tấm gương tốt trong xã hội này cho mọi người xem, đại chúng xã hội tin tưởng rồi, như vậy mới có thể cứu được chính mình, cứu được đại chúng xã hội. Nếu chúng ta không thể thực sự đi làm cho bằng được, kinh điển có nói hay đến mấy cũng không thể cứu được mình, tức là không thể tự độ, cũng không thể độ người.

Thiện Đạo đại sư trong phần chú giải “Quán Vô Lượng Thọ Kinh” có giảng, việc hoằng dương Phật pháp, “tất cả phải xuất phát từ tâm chân thật”. Chúng ta nếu quả thật đều có thể làm bằng tâm chân thật, thì sẽ có thể tự độ, độ tha. Nếu lìa xa tâm chân thật, thì đều là giả; chẳng những không thể giúp đỡ người khác, mà cũng không có cách nào giúp đỡ chính mình. Khởi tâm động niệm, mọi hành vi việc làm của bản thân vẫn y nguyên là ác nghiệp, ác nghiệp thì nhất định sẽ đọa vào ác đạo. Cần phải hiểu rõ một sự thật, con người ở thế gian này, thân thể này rất mỏng manh, đừng cho rằng tôi vẫn còn rất trẻ, tôi còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa, bạn có ký khế ước với Diêm Vương lão gia rồi sao?. Bạn có xem báo chí mỗi ngày không, bạn nhìn cáo phó trên báo đó, những người được đưa tang có bao nhiêu người là người trẻ tuổi?. Bạn có thể đảm bảo được mình sống đến tám mươi, chín mươi tuổi không? Không đáng tin đâu! Cho nên đoạn ác tu thiện phải làm cho sớm, phải mau chóng!.

Chúng ta nhất định phải biết, đây mới là giác ngộ chân thật, một tác quang âm chính là một tác thọ mạng, mạng quang, thực sự có thể nắm bắt được, nghiêm túc nỗ lực làm theo giáo huấn của kinh điển, chúng ta mới có thể được độ, mới có thể thực sự vãng sanh. Vãng sanh kỳ thực mà nói thì không khó, rất dễ dàng. Lợi ích của việc vãng sanh, hết thầy chư Phật Như Lai mười phương đều nói không cùng tận, chúng ta làm sao mà nói cho hết được. Vĩnh viễn thoát khỏi sinh tử luân hồi, vĩnh viễn không còn chịu khổ nữa, cho dù có quay thuyền từ bi trở lại thế gian này để thị hiện độ chúng sanh, thì cũng không có khổ thọ. Sự thị hiện đó, thị hiện một chút khổ đau là để cho người khác xem, chứ trong tâm đích thực là không có. Vì sao lại không có? “Ngã” (cái ta) đã không còn, thì ai là người chịu nhận? Vị ấy không có cảm thọ khổ đau, Vị ấy đến để biểu diễn, biểu diễn trên sân khấu, cười cũng là cười giả, khóc cũng là khóc giả, không phải là thật, Vị ấy đang diễn kịch, không phải là sự thật. Chúng ta hiện tại đang thực sự chịu khổ; còn người quay thuyền từ bi trở lại thì không có khổ thọ, vĩnh viễn ly khổ đặc lạc, vĩnh viễn không còn vướng vào sinh tử luân hồi nữa. Ngày

nay chúng ta nếu muốn thoát khỏi lục đạo luân hồi, chỉ có một con đường này:
Niệm Phật cầu sinh Tịnh độ.